

Seg fastholder kun, at der ikke kan være Tale om at indføre lønede Poster for de kommunale Formænds Vedkommende. Det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Madsen) fortalte os igen, hvad jeg har hørt saa mange, mange Gange under disse Forhandlinger, at dette er et Stykke Fattiglov. det ærede Medlem støttede det paa, at Sagen oprindelig stod paa Fattiglovsforlaget. Ja det er ganske sikkert og notorisk, det benægter jeg ikke, men jeg benægter, at her foreligger et Stykke Fattiglov. Det ærede Medlem kan sige det saa ofte, han vil, det vil vist ikke gøre synderligt Indtryk paa nogen, da vi ere vant til at høre det. Forslaget gaar ud paa en Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet og er hverken efter sin Ordlyd eller sin Karakter et Stykke Fattiglov.

Det. Hansen: Seg ønsker blot i Korthed at anføre nogle af de Betragtninger, som bringe mig til at stemme imod dette Lovforslag. Seg erkender naturligvis, at der er meget godt i dette Lovforslag, og at Stillingen for mange trængende vil være væsentlig forbedret, naar de komme ind under det Regime, som ligger i denne Lov, fremfor under Fattigvæsenet; men jeg tror, at naar bægge Ting under Indenrigsministerens kyndige Vejledning kunde faa noget mere Tid til at arbejde sammen paa denne Alderdomsforsørgelsestank, som dog er forholdsviis nu, vilde vi kunne frembringe noget betydelig bedre end dette. Vi have faktisk maattet tage dette Lovforslag, som det er kommet fra det andet Ting; der er ikke en Gang gjort Forsøg paa at stille Vædringsforslag i saa Henseende. Seg har ikke villet gøre det, da jeg ansaa det for fuldstændig ørkesløst. Min Hovedtanke mod Lovforslaget er den, som adskillige Talere have været inde paa i Dag, at der i Virkeligheden er en fuldstændig Tilfidsløshed af det kommunale Selvstyre paa dette Omraade. Selvfølgelig er der ingen, der mener, saaledes som det ærede 2det Medlem fra 11te Kreds (Th. Nielsen) paa sin sædvanlige spøgefulde Maade vilde gøre gældende, at det kommunale Selvstyre skulde bestaa i at handle mod Lovene. Nej, naturlig; naar vi give dem visse Love, saa skulde de lystræs. Men vi skulde passe her ikke at give saadanne Love, som gøre det kommunale Selvstyre til et Stin. Naar ærede Medlemmer vilde lægge Mærke til § 10, hvor der tales om, at Bepværing over de af kommunale Værdigheder tagne Bestemmelser kunne indbringes for Amtmændene og eventuelt for Indenrigsministeren, og se

denne Paragraf i Forhold til hele den øvrige Lov, kunne de ikke være i Tvivl om, at denne Paragraf medfører, at der er ikke en eneste Bestemmelse, som tages af et kommunalt Raad, som ikke kan indankes for Amtmanden og eventuelt for Indenrigsministeren. For det første naturligvis det Spørgsmaal, om vedkommende Person overhovedet kan komme ind under denne Lov eller ikke. Men dernæst tillige det Spørgsmaal, hvormeget han skal have, hvori den nødtørftige Forsørgelse skal bestaa, om vedkommende skal have saa eller saa meget Lørv eller noget mindre, om der skal ske Forandring deri paa Grund af forandrede Forhold, om han har viist sig værdig eller ikke, om han skal understøttes ved Pengehjælp eller direkte med Naturalier, eller om han skal anbringes paa en Anstalt. Der er ikke et eneste af de Spørgsmaal, som ikke den paagældende kan paaante til Amtmanden og Indenrigsministeren. Saa skal altsaa Ministeren som øverste Instantz sidde og afgøre alle disse lokale og personlige Spørgsmaal — om Peter Andersen skal have et halvt Læs Lørv eller et helt — det kan bringes for, og det skal Ministeriet decidere. Naturligvis — vil rimeligvis den ærede Minister sige — alle den Slags Spørgsmaal lade vi blive beroende ved Kommunalbestyrelsens Afgørelse. Men der er ikke et af disse Spørgsmaal, som Amtmanden og derefter Ministeren ikke kan blande sig i og decidere anderledes, end Kommunalbestyrelsen har gjort. Saa spørger jeg: Hvad bliver der saa af Kommunernes Selvstyre paa dette Omraade? Nu udtales den ærede Minister, at der ogsaa for Øjeblikket er et vist Tilhyn fra overordnede Autoriteter med den kommunale Fattigadministration. Seg tror dog ikke, at den højterede Minister derved har ment, at Amtmændene eller Indenrigsministeren kunne blande sig i de Spørgsmaal af den Slags, som de i Følge denne Lov kunde blande sig i. Da nu altsaa Loven i Virkeligheden hænger i Amtmændenes eller Indenrigsministerens Afgørelse, vil jo hele Lovens Virkemaade, dens Resultat komme til at afhænge af, hvorledes Amtmændene eller Indenrigsministeren opfatter Forholdet. De fattige, de trængende, de værdige trængende ville naturligvis gerne have saa meget som muligt og mene, at til det nødtørftige hører i det mindste saa og saa meget. I Reglen vil Kommunalbestyrelsen være af den modfatte Mening og sige, at der stilles overdrevne Fordringer, at de kunne nøjes med mindre. Kommunalbestyrelserne ville naturligvis se hen til Kommunens hele finansielle Stilling, og der vil